

12.

A MEGDICSŐÜLÉS ÓRÁJA: A KERESZT ÉS A FELTÁMADÁS

December 14., szombat délután

Sátán is jelen volt, amikor Krisztus eljött, hogy János által megkeresztelkedjék. Ő is hallotta... Jehova félelmetes szavait: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Látta, hogy az Atya dicsősége bera-gyogja Krisztust, s így mutatva be minden kétséget kizáróan a jelenle-vők előtt, hogy ki is az, aki elismeri Krisztust az Ő Fiaként. A keresztség jelenetének összes körülményei heves gyűlöletet szültek Sátán lelké-ben, aki akkor értette meg igazán, hogy ha nem sikerül legyőznie Krisz-tust, akkor uralmának napjai meg vannak számlálva. [...]

Félt, hogy attól a pillanattól fogva Isten még szorosabban magá-hoz láncolja az embert, és erőt ad neki a sátáni csalások legyőzésé-shez. Krisztus pontosan ezért szállt alá a mennyei otthonából. Sátán jól tudta, hogy Jézusnak milyen előkelő mennyei pozíciója volt Isten sze-retett Fiaként. És mivel Jézus elhagyta a mennyet, és emberként jött el a földre, Sátán féltetni kezdte saját biztonságát... De mivel lázadása foly-tán elveszítette a mennyei gazdagságokat és a feddhetetlen dicsőséget, elhatározta, hogy bosszút áll, és a lehető legtöbb embert rávesz, hogy becsülje alá a mennyet, és teljes szívvel ragaszkodjon a földi kincsek-hez. – *Confrontation*, 29. o.

Isten egyszülött Fia magára vette az emberi természetet, és kereszt-jét a menny és a föld közé helyezte. A kereszt Istenhez vonja az embert, Istent pedig az emberhez. Az igazság elhagyta magas és rettenetes pozí-cióját; a mennyei seregek, a szentség katonái közel húzódtak a kereszt-hez, tisztelettel hajolva meg előtte, mert a keresztben elégtételt nyert az igazság. A kereszt kivonja a bűnöst a bűn fogságából és a gonoszság szövetségéből. Minden kereszt felé tett lépésével szíve meglágyul, és bűnbánattal kiált fel: „Az én bűneim feszítették keresztre Isten Fiát.”

Bűneit a keresztnél hagyja, Krisztus kegyelme pedig átalakítja jellemét. A Megváltó kiemeli a bűnöst a porból, és a Szentlélek vezetésére bízza. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 349. o.

Jézus mennyből jövő világosságba állította a keresztet, mert ott vonja magára az ember tekintetét. A keresztt egyvonalban áll az Isten arcáról tündöklő fénnel úgy, hogy a keresztet szemlélő ember megláthatja és megismerheti Istent és akit elküldött, a felkent Szabadítót. Istent szemlélve azt látjuk, aki mindhalálig kiöntötte lelkét. A keresztet szemlélve tekintetünk Istenre irányul, és felismerjük bűn gyűlöletét. Ámde míg a kereszttben büngyűlöletet látunk, meglátjuk a bűnös iránti szeretetét is, mely erősebb, mint a halál. A világ számára a keresztt megcáfolhatatlan bizonyíték, hogy Isten az igazság és a szeretet. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1133. o.

December 15., vasárnap

Mikor a foglyot bevezették az udvarba, Pilátus kilépett palotája tornácára, és barátságtalan szemmel tekintett Jézusra. A római helytartót hálósobájából hívták ki nagy sietséggel. Elhatározta, hogy olyan gyorsan intézi el az ügyet, amilyen gyorsan csak lehetséges. Arra készült, hogy ellentmondást nem tűrő szigorúsággal foglalkozik majd a fogollyal. A legszigorúbb arckifejezéssel fordult Jézus felé, hogy megnézzze, milyen embert kell megvizsgálnia. Azt már tudta, hogy ezt az embert a zsidó hatóságok nagyon szerették volna kihallgattatni vele, és sietséggel megbüntettetni.

Pilátus rápillantott azokra az emberekre, akik vádat emeltek Jézus ellen. Tekintete kutatóan Jézuson nyugodott. Pilátus már sokféle bűnözővel találkozott. Eddig még sohasem hoztak elé senkit, aki a jóságnak és nemességnek azokat a vonásait hordozta volna magán, mint ez az ember. Jézus arcán nem látta semmi jelét a bűnnek, sem a félelemnek, a vakmerőségnek vagy a dacnak. Pilátus egy higgadt és méltóságteljes magatartású embert látott maga előtt, akinek az arckifejezése nem egy bűnöző ismertetőjegyeit, hanem a menny pecsétjét hordozta magán. – *Jézus élete*, 723–724. o.

Pilátus elszalasztotta aranyat érő lehetőségét. Jézus mégsem hagyta őt további világosság nélkül. Miközben nem válaszolt közvetle-

nül kérdésére, nyíltan megmondta neki isteni küldetését. Megértette Pilátussal, hogy Ő nem törekedett földi királyi szék elnyerésére. [...]

„Monda azért neki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá.” (Jn 18:36–37)

Jézus megerősítette, hogy szava önmagában olyan kulcs, amely felnyitja a titkot mindazok számára, akik készek voltak elfogadni azt. Szavának önmagában parancsoló hatalma van, és ez a titka az igazság terjedésének, amely királyságáról szól. Krisztus azt kívánta Pilátussal megértetni, hogy csak az igazság elfogadása és magáévá tétele útján újulhat meg romlott természete.

Pilátus vágyott az igazság megismerésére. Elméje azonban egy zavarban levő ember elméje volt. Megragadták az Üdvözítő szavai, és szívét felkavarta az a mérhetetlen kívánság, hogy megismerje: mi is valójában ez az igazság, és miként tudná ezt a Jézus által hirdetett igazságot elnyerni. „Micsoda az igazság?” (Jn 18:38) – kérdezte Jézustól. A választ azonban nem várta meg. A palota kapuján kívül levő csődület és kavardás ennek az órának a jelentőségére figyelmeztette. – *Jézus élete*, 727. o.

Krisztus ellenségei csodát követeltek Istensége bizonyítékaként. Sokkal nagyobb bizonyítékban lett részük, mint amekkorát kerestek. Amiképpen Krisztus kínozták kegyetlenségük az emberiesség szintje alá, a Sátán hasonlatosságára aljasította le, úgy Krisztust szelídsége és türelme az emberi nemzetség fölé emelte fel, és bebizonyította Istenrel való rokonságát. Felmagasztalásának a záloga a megalázkodása volt. Kínszenvedésének a vércseppjei, amelyek homlokának a sebeiből lecsurogtak arcára és szakállára annak a zálogai, biztosítékai voltak, hogy Ő a mi nagy főpapunk. Aki az örömmel olajával felkenetett (Zsid 1:9). – *Jézus élete*, 734. o.

December 16., hétfő

Pilátus itt mutatta meg a gyengeségét. Kijelentette, hogy Jézus ártatlan, mégis hajlandó volt megkorbácsoltatni, hogy lecsillapítsa vádolóit. Feláldozta az igazság alapelveit azért, hogy kölcsönös engedmények adásával megegyezhessen a csőcselékkel. Ezzel azonban kellemetlen

helyzetbe sodorta magát. A sokaság számolt a helytartó határozatlan-ságával, és még hangosabban ordítózva követelte tőle a fogoly halálra ítéelését. Ha Pilátus mindjárt az első pillanatban erős és határozott lett volna, és megtagadta volna annak az embernek az elítélését, akit ártatlannak talált, akkor elszakította volna azt a végzetes láncot, amely lelkiismeretét megkötözte, és a bűn iszonyatos fogságában tartotta egész életében. Ha kezdettől lelkiismeretére hallgatott volna, akkor a zsidók nem kísérelték volna meg azt, hogy előírják neki, mit tegyen. Krisztust megölhették volna, de ennek a gyilkosságnak a bűne nem terhelte volna Pilátust. Ő azonban egyik lépést a másik után tette meg lelkiismerete megsértésében. Felmentette magát az alól, hogy igazsággal és méltányossággal ítélkezzék, és most majdnem tehetetlenül a zsidó papok és főemberek kezében találta magát. Ingadozása és határozatlansága végül is a romlását okozta. – *Jézus élete*, 731. o.

Sátán és angyalai megkísértették Pilátust, és igyekeztek romlásba dönteni. Azt sugallták neki, hogy ha nem vesz részt Jézus elítélésében, mások fogják azt megtenni. A sokaság szomjazik Jézus vérére, azért, ha Pilátus nem szolgáltatja ki nekik Őt, hogy keresztre feszítsék, elveszti hatalmát és világi dicsőségét, s azt híresztelik majd róla, hogy annak a csalónak híve. Attól félve, hogy elveszti hatalmát és tekintélyét, Pilátus beleegyezett Jézus megöletésébe, és habár Jézus vérért vádlóira hárította, a tömeg e szavakkal fogadta el mentségét: „Az Ő vére mi rajtunk és a mi gyermekeinken!” (Mt 27:25) Pilátus mégsem volt tiszta. Bűnös volt Jézus vérének kiontásában. Saját önző érdekéért, a föld nagy embe-reitől remélt megtiszteltetésért egy ártatlan embert kiszolgáltatót a halálnak. – *A megváltás története*, 218. o.

Krisztus és a korabeliek jelleme közti különbség mindenfelé nyilvánvaló volt, s a különbség miatt a világ gyűlölte Őt. Gyűlölte jóságáért és szigorú becsületességéért. Krisztus kijelentette, hogy az olyan jellemvonásokkal élők, mint az övé, szintén gyűlölte lesznek. A véghez közeledve a Krisztus követői elleni gyűlölködés egyre inkább megmutatkozik. [...]

Sátán belekötött Isten Fiának minden kijelentésébe. Embereket használt eszközül, hogy szenvedéssel, bánattal zsúfolja tele az Üdvözítő életét. Az álokoskodás és hazugság, mellyel megpróbálta akadályozni Jézus tevékenységét, az engedetlenség gyermekein át rááramló gyűlö-

let, kegyetlen vádjaik az ellen, akinek az élete és példája jóságos volt, mélyen gyökerező bosszúvágyból fakadt. A féltékenység és rosszindulat, a gyűlölet és bosszú elfojtott tüzei a Kálvárián lobbantak lángra Isten Fia ellen, miközben a menny néma döbbenettel nézte a jelenetet. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 527–528. o.

December 17., kedd

[Mária] átélte a legrettenetesebb lelki gyötrelmet, amit csak átérezhet egy gyermekét szerető anya. Mindazonáltal ő is azt remélte, hogy Jézus hatalmas csodát művelve kiszabadítja magát a gyilkos tömeg kezéből. Nem tudta elviselni azt a gondolatot, hogy Fia hagyja magát keresztre szegezni. Csakhogy eközben már meg is tették az előkészületeket, és Jézust a keresztre fektették. Kalapácsot és szeget hoztak. A tanítványok szíve elcsüggedt. Jézus anyja majdnem eszméletét veszítette a fájdalomtól. A tanítványok a legválságosabb pillanatban elvitték a rettenetes látvány színhelyéről, hogy ne hallhassa, mint verik a szegeket szeretett Fia drága testébe. Jézus ajkát egyetlen panaszszó sem hagyta el, csupán nyögött nagy fájdalomában. Arca sápadt volt, és hatalmas verejtékcseppek gyöngyöztek homlokán. Sátán ujjongott, midőn látta a szenvedéseket, miket Isten Fiának ki kellett állnia, azonban félt, hogy mégsem sikerült neki az üdvtervet keresztetni, hogy végül minden fáradozása ellenére is elveszíti országát, s végül ő maga is megsemmisül. – *Tapasztalatok és látomások*, 176. o.

Jézus tekintete végigfutott a tömegen, amely összegyűlt halálának szemlélésére, és meglátta a kereszt lábánál anyját, Máriát, akit János támogatott. Mária visszatért a rettenetes jelenet helyére, mert nem volt képes tovább távol maradni fiától. Jézus utolsó tanítását a fiúi szeretetről adta. Anyjának bánattól lesújtott arcára, majd Jánosra tekintve így szólt anyjához: „Asszony, ímhol a te fiad.” (Jn 19:26) Majd tanítványához fordult: „Ímhol a te anyád!” (Jn 19:27) János megértette Jézus szavait és a rá bízott szent megbízatást. Azonnal elvezette Krisztus anyját a kálváriai félelmetes jelenettől. Attól az órától fogva gondot viselt róla, mert kötelességének tartotta, azért otthonába fogadta őt. Jézus fiúi szeretetének példája elhomályosulatlanul ragyog elő a századok homályából. Legnagyobb szenvedéseiben sem feledkezett meg anyjáról, hanem

minden szükségletéről gondoskodott jóléte érdekében. – *A megváltás története*, 224. o.

A nép néma csendben várta ennek a félelmetes jelenetnek a végét... Később a homály hirtelen eloszlott a keresztről, és Jézus hangja úgy zengett, mint a harsonáké: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), „Atyám, a te kezéidbe teszem le az én lelkemet.” (Lk 23:46) Ekkor fény ragyogta körül a keresztet, és a Megváltó arca olyan dicsőségben ragyogott, mint a Nap. Majd fejét lehajtva, meghalt. [...]

Jézus addig nem áldozta fel életét, amíg el nem végezte a munkát, amelyért jött... Öröm töltötte be a mennyet, hogy Ádám gyermekei engedelmes életük által most már feljuthatnak Isten színe elé. Sátán vereséget szenvedett, és rádöbbsent, hogy országát elvesztette. – *A megváltás története*, 226. o.

December 18., szerda

Jézus végre megnyugodott. A szégyen és a kínzás hosszú napja véget ért. Amikor a lenyugvó nap utolsó sugarai a szombat elérkeztét jelezték, az Üdvözítő békességben pihent József sírboltjában. Munkáját elvégezte. Kezei békésen egymásba kulcsolódtak. Ilyen állapotban volt a szombatnap szent óráiban.

A teremtéskor az Atya és a Fiú megnyugodott teremtő munkája után. Mikor „elvégeztették az ég a föld és azoknak minden serege” (IMóz 2:1). A Teremtő és az összes mennyei lény ujjongott a dicsőséges jelenet szemlélése közben. „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai vigadoznak.” (Jób 38:7) Most Jézus pihent meg a megváltás munkájától; bár a földön szomorkodtak azok, akik szerették Őt. A mennyben azonban mégis örvendeztek. – *Jézus élete*, 769. o.

Egy fiatalember állt fényes ruhában a sír szájánál. Ő volt az angyal, aki elmozdította a követ... Az asszonyok megijedtek. Megfordultak és futásnak eredtek, de az angyal szavai megállásra készítették őket: „Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. És menjete gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” [...]

Feltámadott! Feltámadott! – ismételték az asszonyok. Most már nem volt szükség drága kenetre. Az Üdvözítő él, nem halott! Most már eszükbe jutnak szavai, amikor a haláláról és a feltámadásáról beszélt. Csodálatos nap ez az emberiség számára! Az asszonyok sietve távoztak a sírtól, „félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak”. – *Lift Him Up*, 99. o.

A tanítványok a sírbolthoz siettek, és azt látták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti lepelt és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadott. A halotti lepedőket nem hanyagul rakta félre, hanem gondosan összehajtogatva mindegyiket a maga helyére tette. János „lát és hisz vala” (Jn 20:8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül; de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira, amelyekkel megjövendölte feltámadását.

Maga Krisztus volt az, aki a halotti lepedőket gondosan elhelyezte. Mikor a hatalmas angyal lejött a sírbolthoz, akkor egy másik angyal is csatlakozott hozzá, aki társaival őrséget tartott az Úr teste fölött. Mikor a mennyből jött angyal elhengerítette a követ, akkor ez a másik angyal belépett a sírboltba, kioldozta és levette Jézus testéről azokat a lepedőket, amelyekbe begöngyölték. Az Üdvözítő keze volt azonban az, amely a lepedők mindegyikét összehajtogatta és helyére tette. Jézus szemében, aki a csillagokat éppúgy vezérli, mint a parányi atomokat, semmi sincs, ami nem fontos. Rendet és tökéletességet láthatunk minden munkájában. – *Jézus élete*, 789. o.

December 19., csütörtök

A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemeit annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy nem hitték el az angyalok üzenetét sem, de még magának Krisztusnak a szavait sem.

Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.” (Jn 20:13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket

az Üdvözítő mondott el: „Mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15) Az Úr pedig szorosán mellettük vagy előttük áll. Könnytől megvakított szemeik azonban nem tudják meglátni, nem tudják felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik azt, amit mond nekik. – *Jézus élete*, 794. o.

Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna lelkében, de nem tette, sőt Ő emelte föl a kétségbeesésből, a romlásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat – ezt Mária hallotta. Hallotta Jézus erős kiáltását Atyjához az ő érdekében. Tudta, mennyire sérti a bűn szeplőtlen tisztaságát, s az Ő erejével győzött. [...]

Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett. Aki elbukott, akinek értelme démonok lakhelye volt, az szolgálattal, barátsággal nagyon közel került a Megváltóhoz. Mária volt az, aki lábánál ült és tanult tőle. Mária volt az, aki a drága kenetet fejére öntötte, a lábát könnyeivel mosta. Mária állt a kereszttel, s követte Őt a sírig. Feltámadása után Mária jött elsőként a sírhoz. Mária hirdette elsőnek a feltámadott Megváltót. – *Jézus élete*, 568. o.

A korinthusi hívők között voltak olyanok, akik feladták hitük néhány alapigazságát, akik lesüllyesztették az erkölcsi színvonalat. Egyesek olyan messzire mentek, hogy tagadták a feltámadás tanát. [...]

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitek, még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejök lón azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) – *Az apostolok története*, 319–320. o.

December 20., péntek - További tanulmányozásra

Jézus élete, „Mit sírsz?” című fejezet (788–794. o.); *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., „Látomás az eljövendő eseményekről” című alfejezet (427–431. o.).